

Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μινέντα
355 Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάξεις».

Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
ὥς γὰρ χωρόμενοι· πάλιν δ' ὃ γε λάξετο μῦθον·
«διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε σε νικεῖω περιώσιον οὔτε κελεύω·
360 οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἤπια δῆρεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγὼ περ.
ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπίσθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖιν».

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
365 εὔρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι·
πὰρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένηςλος, Καπανῆος υἱός.
καὶ τὸν μὲν νείκεσσαν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

370 «ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιτενέεις πολέμοιο γεφύρας;
οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὥδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηλοῖσι μάχεσθαι,
ὥς φάσαν οἳ μιν ἴδοντο πονεῦμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε

375 ἦντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
ξεῖνος ἅμ' ἀντιθέω Πολυνείκει, λαὸν ἀγείρων·
οἳ δὲ τότε ἔστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης,
καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτούς ἐπικούρους·

ποὺ δαμάζουν τ' ἄλογα. Αὐτὰ ποὺ λές ἐσὶ τώρα εἶναι λόγια 355
τοῦ ἀνέμου».

Ἀμα τὸν κατάλαβε πῶς θύμωσε ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνωνας, χαμογελώντας πῆρε πίσω τὸ λόγο του καὶ εἶπε :
«Διογέννητε γιὰ τοῦ Λαέρτη, πολυμήχανε Ὀδυσσεά, δὲ
χρειάζεται νὰ σὲ μαλῶνῶ ἐγὼ οὔτε νὰ σὲ σπρώχνω· τὸ
ἔχω πῶς ἡ καρδιά σου μέσα στὸ στήθος σου σκέφτεται 360
ναλὰ γιὰ μένα, γιατί ἔχεις τὴν ἴδια γνώμη ποὺ ἔχω κι' ἐγώ.
Ἔλα τώρα, αὐτὰ θὰ τὰ διορθώσουμε πιὸ ὕστερα, ἂν ἔχη
εἰπωθῇ τώρα τίποτα κακὸ· ὅλα αὐτὰ οἱ θεοὶ ἄς τὰ κάμουν
σὰν νὰ μὴν εἰπώθηκαν».

Ἔτσι εἶπε, κι' ἀφήνοντάς τους αὐτοὺς ἐκεῖ προχώρησε
στοὺς ἄλλους. Σὲ λίγο βρῆκε τὸ γιὸ τοῦ Τυδέα, τὸν ὀρμη- 365
τικὸ Διομήδη, νὰ στέκεται μέσα στὸ καλοδεμένο του ἄρμα
μετ' ἄλογά του. Κοντὰ του στεκόταν ὁ Σθένηςλος, ὁ γιὸς
τοῦ Καπανέα. Καθὼς τὸν εἶδε ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνωνας,
τὸν μάλωσε καὶ μιλώντας τοῦ εἶπε φτερωμένα λόγια :
«Ἀλίμονο, γιὰ τοῦ γενναίου Τυδέα ποὺ δάμαζε τ' ἄλογα! 370
Τί ζαρώνεις, τί κοιτάζεις τὰ διαστήματα ποὺ μᾶς χωρίζουν
ἀπὸ τὸν ἐχθρό; Στὸν Τυδέα ἄρεσε ὅχι νὰ ζαρώνῃ ἔτσι, μόνο
νὰ πολεμᾷ με τοὺς ἐχθροὺς πολὺ πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τοὺς
συντρόφους του. Ἔτσι ἔλεγαν αὐτοὶ ποὺ τὸν εἶδαν νὰ πολε-
μᾷ· γιατί ἐγὼ δὲν τὸν ἀντάμωσα οὔτε τὸν εἶδα ποτέ μου.
Λένε ὥστόσο πῶς ξεχώριζε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους· γιατί
ἀλήθεια μπῆκε δίχως πόλεμο στὶς Μυκῆνες σὰ φίλος, μαζὶ
μετ' ἰσόθεο τὸν Πολυνείκη, τὸν καιρὸ ποὺ μάζευαν στρατό·
ἦταν τότε ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ χτυπήσουν τὰ ἱερὰ τείχη
τῆς Θήβας, καὶ πολὺ τοὺς παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς δώσουν

E

"Ενθ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
 δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοισι γένοιτο ἰδὲ κλέος ἑσθλὸν ἄροιτο·
 δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλγέκιον, ὃς τε μάλιστα
 λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο·
 τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων,
 ὥρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειὸς ἀμύμων,
 10 ἱεὺς Ἡφαίστιοιο· δύω δέ οἱ νιῆες ἦσθην,
 Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 τῷ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὀρμηθήτην·
 τῷ μὲν ἀφ' ἵππου, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὄρνυτο πεζός.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεὺς ῥα πρότερος προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδεΐδῃ δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἦλθ' ἀκωνή
 ἔνκερος ὀδὸν ἔχοντα· τὸν δ' ἔκτανε κνήμη.

E

Τότε στὸ γιὸ τοῦ Τυδέα, τὸ Διομήδη, ἔδωσε ἡ Παλλὰς
 Ἀθηνᾶ δύναμη καὶ θάρρος, γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ μέσα σ' ἄλλους
 τοὺς Ἀργεῖους καὶ ν' ἀποκτήσῃ δόξα μεγάλη. Πάνω στὴν πε-
 ρικεφαλαία καὶ στὴν ἀσπίδα τοῦ ἀναψέ μιὰν ἀκούραστη φω-
 τιά, ὅμοια μὲ τὸ ἄστρο τοῦ μεσοκαλόκαιρου ⁽¹⁾, ποὺ φεγγε-
 βολᾷ ὀλόλαμπρο, καθὼς ἔχει λουστῇ στὸν Ὠκεανό. Τέτοια φω-
 τιὰ τοῦ ἀναψέ πάνω στὸ κεφάλι καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὸν
 ἔσπρωξε νὰ ριχτῇ στὸ κέντρο, ὅπου χτυπιόνταν οἱ πῖο πολλοί.

Ἦταν ἀνάμεσα στοὺς Τρῶες κάποιος Δάρης, πλούσιος,
 ἀψεγάδιαστος, ἱερέας τοῦ Ἡφαίστου· αὐτὸς εἶχε δυὸ γιούς,
 τὸ Φηγεά καὶ τὸν Ἰδαῖο, ποὺ ἤξεραν καλὰ κάθε λογῆς πολεμι-
 κὴ τέχνη. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ξέκοψαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ὀρμησαν
 ἀπάνω του· ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸ ἄρμα τους, κι' αὐτὸς ἀπὸ τῆ γῆ
 κάτω ρίχτηκε ἀπάνω τους πεζός. Ὄταν προχωρώντας ὁ ἕνας
 ἐνάντια στὸν ἄλλον ἤρθαν κοντά, πρῶτος ὁ Φηγεάς ἐρίξε τὸ
 μακροῦσκιωτο δόρυ του· μὰ ἡ μύτη τοῦ κονταριοῦ πέρασε
 ἀπὸ τὸν ὤμον τοῦ ἀριστεροῦ χυμὸ τοῦ γιου τοῦ Τυδέα καὶ δὲν τὸν

το εἶναι γεμίστο κούρην